

Jamsai

NO
NO

ก่อนหน้าที่ยังไม่รู้รักกันด้วยซ้ำไป
กลายเป็น พี่ พี่นั่นรักพลอยจังเลย!

Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน
Jamsai
ทดลองอ่าน

Oh
My Boo!
คุณพี่
อ่อนรัก

TheLittleFinger ธิษณ
vic ทิว

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series
Oh My Boo! คุณผีอ่อนรัก
TheLittleFinger เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2230-6

ภาพประกอบ เพียงพิชญ์ ศาสตร์ศศิ (vic)
ภาพการ์ตูนท้ายเล่ม ศศิณี สรรพกิจ (แมวดาว)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 179 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

ทักทาย

แฮร์! สวัสดีจ้าทุกคนน กลับมาพบกันอีกครั้งกับมยองนังคนเดิม เพิ่มเติมคืออยากเป็นผี (?) อ๊ะๆ ไม่ต้องสงสัยไปว่าทำไมคราวนี้มาแปลก ที่อยากเป็นผีก็ไม่ใช่อะไร แค่เผื่อชีวิตจะมีสีสันแบบนางเอกจากเรื่อง 'Oh My Boo! คุณผีอ่อนรัก' ผลงานใหม่ล่าสุดของนักเขียนคนเก่ง 'TheLittleFinger' นั่นเอง

ซึ่งเรื่องนี้จะเล่าถึงเรื่องราวของ 'กะทิ' เด็กสาวสุดเนิร์ดธรรมดาๆ ที่มีชีวิตเรียบง่ายทั่วไป แต่แล้วความวุ่นวายก็เกิดขึ้นเมื่อเธอซื้อแหวนวงหนึ่งมาจากคุณยายร้านขายเครื่องประดับ ซึ่งเจ้าแหวนนี้เองที่ทำให้เธอสามารถถอดวิญญาณออกจากร่างจนได้ไปสนิทสนมกับ 'ปลาวาฬ' เพื่อนร่วมคลาสดีกรีดีดาราวิยรุ่นสุดฮอต และได้พบเจอกับเรื่องราวอีกมากมายที่ไม่คาดคิด แต่จะเป็นยังไงเพื่อนๆ ต้องไปติดตามเองแล้วละค่ะ อูอิ มยองนังขอการันตีเลยว่าครบทุกรสแน่นอน

ว่าแล้วก็อย่ารอช้า... ความสนุกกำลังรอทุกคนอยู่! ส่วนมยองนังคนนี้ขอไปตามหา 'แหวนสมปราวธนา' ก่อนนะ บ้ายบาย

ด้วยไม่ตรีจิต

สวาน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่าา มีนิยายเล่มเดียวจบมานำเสนออีกแล้ว~ หนนี้ก็เป็นแนวโรแมนติค-แฟนตาซี ผสมคอมมีดี้เหมือนเดิมค่ะ ดูเหมือนเราจะชอบแนวนี้ในอะ ฮ่าาา

เรื่อง Oh My Boo! เราได้อิเดียมาจาก 'จะเกิดอะไรขึ้นนะ ถ้าผีมาเจอกับคนเห็นผี' แต่ถ้าให้นางเอกหรือพระเอกเป็นผีจริงๆ คงจบลำบากแถมอาจจะกลายเป็นนิยายเศร้า ตอนจบไปแทน เลยปรับนิดหน่อยให้ไม่ใช่ผีแต่ต้องมีสภาพเป็นผี แต่ก็ไม่ยากใช้มุกอุปติเหตุนอนโคมาอีก คิดมาคิดไปก็เลยได้อย่างในเรื่องนี้แหละ...- ส่วนด้านคาแร็กเตอร์เนี่ย ตอนแรกคาแร็กเตอร์ของปลาวาฬที่วางเอาไว้เป็นพวกนิ่งๆ ค่ะ แต่รู้สึกว่าจะเขียนยากไปนิด ก็เลยปรับแก้จนกลายเป็น (อดีต) ไอศดอลหนุ่มแสนสดใสผู้เป็นที่รักของทุกคนแทนซะงั้น เราแอบชอบคาแร็กเตอร์ของปลาวาฬอันนี้นะ ผู้ชายที่ปากตรงกับใจ ไม้เง่า แถมหน้าตาดี (พวงมาด้วยฐานะดี หัวดี ป๊อปดีอีกหน่อย ฮ่าาา) พื้นที่เม้าท์จำกัด เขาเป็นว่าฝากกะทิกับปลาวาฬเอาไว้ด้วยนะคะ

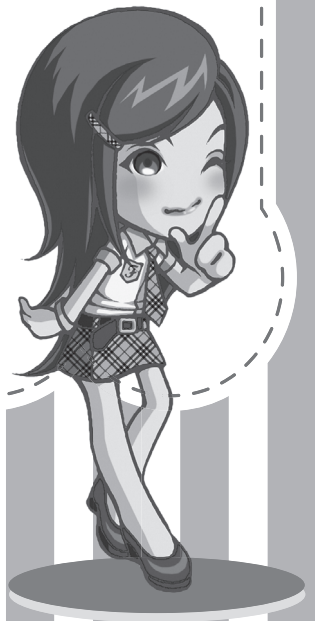
ป.ล. ถ้าใครแอบชอบแนวนี้ล่ะก็ อย่าลืมไปหา 'Beauty and the Dog คำสาปโง่งๆ ป่วนใจยัยโฉมงาม' เรื่องของคุณกับเมียงมาอ่านกันนะคะ เล่มเดียวจบเหมือนกันค่า ^^!

รักกกกก <3

FB : TheLittleFinger Koi

Twitter : TheLittleFinger (@LittlefingerKoi)

IG : littlefingerkoi

คุยกับ นักวาด

ในเรื่องนี้นางเอกถอดวิญญาณได้ ฉันก็คิดว่าถ้าตัวเองถอดวิญญาณได้จะทำอะไร สงสัยได้แปลงร่างเป็นภูตจิ้งจิวที่จะคอยช่วยให้ตัวเองตอนตื่นมางานเสร็จแน่เลยล่ะ เพราะปกติทำงานไม่ทัน ถ้าร่างวิญญาณจับต้องสิ่งของไม่ได้ ก็ขอแค่นั้นนี่ง คิดพล็อต งอกไอเดียก็ยังมี 555

บทนำ

ฉันเคยคิดว่าในโลกใบนี้สิ่งที่ไม่น่าเชื่อว่ามีอยู่จริงที่สุดก็คือภูตผีและวิญญาณ ทว่าฉันคิดผิด... ภูตผีมีอยู่จริง และวิญญาณที่ลอยละล่องไปมาด้วยร่างกายอันโปร่งแสงและไม่มีใครมองเห็นมันก็มีอยู่จริง

แต่ว่า...

แต่ดูเหมือนว่าไปๆ มาๆ สิ่งที่น่าเหลือเชื่อยิ่งกว่าภูตผีวิญญาณที่วาก็คือ... ผู้ชายตรงหน้าคนนี่...

"ใช่ ฉันเห็นเธอ"

ผู้ชายคนนั้น... ที่สามารถมองเห็นฉัน ซ้ำยังพูดคุยกับฉันได้เหมือนกับฉันเป็นคนปกติทั่วไป ทั้งที่ความจริงแล้วเขาไม่ควรมองเห็นหรือพูดกับฉันได้ด้วยซ้ำ

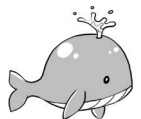
"เธอตายยังไง"

เขามองเห็นฉัน ทั้งๆ ที่ฉันเองคิดว่าเขาไม่น่าจะมองเห็นฉัน

"ฉันไม่เคยเห็นเธอมาก่อน... เพิ่งตายรีไง"

และอันที่จริงตามหลักการแล้วเขาก็ไม่น่าจะมองเห็นฉัน

"แล้วสรุปว่าเธอไปไหนมาไง เพิ่งตายรีไง"

8

โดยเฉพาะเมื่อฉันนะ...

"ว่าไง จำไม่ได้รีงว่าเธอตายเพราะอะไร"

ใช่... ฉันคือวิญญาณ แต่ว่า...

"หรือว่าเธอจมน้ำตาย?"

แต่ว่า...

"แล้วทำไมไม่ไปเกิดล่ะ"

แต่ว่า...

ฉันเป็นวิญญาณ แต่ฉันยังไม่ตายยย~!! ฉันไม่ใช่ผีจริงๆ สักหน่อย แต่ดันต้องกลายเป็นผีในสายตาเขา แถมยังอธิบายความจริงออกไปไม่ได้ อีกต่างหาก! โอ้ยยย ไหงกลายเป็นแบบนี้ไปได้เนี่ยยย TOT!!!

]

กะทิ

"...ทิ"

หือ? ใครเรียก

"ทิ ไ้กะทิตื่น!"

เพียะ!

"โอ้ย!?"

ฉันสะดุ้งพรวดตื่นขึ้นจากความฝัน เมื่อเสียงเรียกตามติดมาด้วยแรงหนักๆ ซึ่งฟาดลงบนแขน แถมยังเกือบอ้าปากโวยวายใส่อีกฝ่ายไปแล้ว ถ้าไม่ใช่ว่า...

"อรุณสวัสดิ์นักศึกษา หลับสบายดีมั๊ย"

"อะ... อะ... อาจารย์ =[]=;!?"

เวรแล้ววว นี่ฉันดันผลอหลับในคาบเรียนเรอะ! แล้วดูรอยยิ้มอาจารย์เข้าสิ หวานละมุนละไมแต่แฝงไอเย็นยะเยือกจนเหมือนนั่งเรียนอยู่ในขั้วโลกเหนือมาเลยนะนั่น TOT

"หลับตั้งแต่ตอนไหนละเนี่ย ตั้งแต่ต้นชั่วโมงเลยรีเปล่าสิ ^^"

"ปะ... เปล่าค่ะ เพิ่งเฉลงจับลับเมื่อกี้..."

"อาสะ หลับตอนนี่ไม่เท่าไรหรืออย่าเฉลงไปหลับตอนทำเทสต์อาทิติย์หน้า
ชะละ เข้าใจมั้ยคะนักศึกษา"

"คะ U.U;" ฉันทพยักหน้าหงิกหงักอย่างแข็งขันสุดพลังท่ามกลางเสียง
หัวเราะเบาๆ ของบรรดาผองเพื่อนในคลาส โอ๊ย นำชายหน้าชะมัดเลยแะ

"ดีมากจ๊ะ งั้นวันนี้เลิกคลาสกันแค่นี้แล้วกัน อย่าลืมเตรียมตัวสำหรับ
เทสต์อาทิติย์หน้าด้วยละ เข้าใจมั้ย"

เสียงขานรับดังขึ้นทั่วห้อง ก่อนตามมาด้วยสารพัดเสียงจ้อแจจจากพวก
เพื่อนร่วมคลาสที่พากันลุกเก็บข้าวของเพื่อออกจากห้องเรียน แต่ไอ้เสียงที่
ดังชัดกว่าอย่างอื่นน่าจะเป็นเสียงพ่นลมหายใจหนักๆ จากเพื่อนชี่หน้าหวาน
สมชื่อ 'หวานใจ' ที่นั่งอยู่ข้างกันนี่แหละ

"เฮ้อออ เกือบไปแล้วมั้ยละกะทิ -_-;"

"แหะ นั่นดิ เมื่อกี้คิดว่าจะโดนดึงออกจากคลาสแล้วนะนั่น"

ฉันยิ้มแห้งพร้อมทำท่ายกมือขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผากส่งกลับไปให้เพื่อน
ฮู้วว ฉันเคยได้ยินว่ามีคนถูกเชิญออกจากคลาสนี้แบบถาวรเพราะเข้าเรียน
ช้าติดกันสามหน แล้วเมื่อกี้ฉันเล่นหลับคาคาบแบบนั้น ดีเท่าไรที่รอดมาได้
ไม่โดนประหารตัดคอเข้าให้ นี่คิดแล้วยังเสียวสันหลังไม่หายเลย สงสัยเพราะ
อาจารย์เห็นว่าใกล้จบคลาสแล้ว เลยขี้เกียจเอาความละมั้ง -_-;

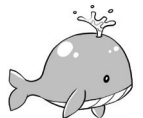
"แล้วเมื่อคืนแก็ไปทำอะไรมาถึงได้ง่วงขนาดนี้ละ ปกติไม่เห็นจะเคย
หลับในคลาสนี่นา นี่เล่นหลับลึกชะปลุกไม่ตื่นเลย"

"ไปส่งแม่ที่สนามบินนะ" ฉันตอบพร้อมกับทอยยกปากกาสารพัดสีที่
กองอยู่ทั่วโต๊ะ ตอนชื่อกี้ตั้งใจจะเอามาเขียนทำไฮไลต์เนื้อหาเด็ดๆ อยู่หรอกนะ
แต่เียงไปๆ มาๆ กลายเป็นปากกาวาดรูประบายสีแก้เบื่อยามเรียนเฉย

"อ้อออ ที่แก็เคยบอกว่าแม่แจ็กพ็อตได้เป็นตัวแทนบริษัทไปดูงานที่
แคนาดาสามเดือนอะนะ~"

"ก็ไชน่ะสิ กว่าจะกลับถึงบ้านตั้งเกือบปีสองครึ่งได้ แล้ววันนี้ก็คืนมี
คลาสเรียนชื่อกี้ ฮู้วว... ง่วงชะมัด เมื่อคืนได้นอนแค่มไม่ถึงสี่ชั่วโมงเอง"

"อาน่า นานๆ หน"

10

"อ้อ ก็รู้น่า แต่ร่างกายคนเรามันต้องการการพักผ่อนที่เพียงพอนี้ะ เด็กอนุบาลยังรู้เลย"

ฉันอ้าปากกว้างเพื่อหาประกบความหวังอีกกรอบ ก่อนคว้ากระเป๋ามาเหวี่ยงขึ้นสะพายไหล่หลังเก็บของลงหมดเกลี้ยง

ตบ~

หือ? เหมือนมีอะไรตกแวบๆ

"เฮ้! ตึกตาห้อยกระเป๋าแกกิ้งไปโน่นแล้ว"

"ไหน" ฉันหันมองตามนิ้วเรียวๆ ของหวานใจที่ซัดตรงไปทางหลังห้องโถง นิ่งงั้นละ เจ้าตึกตาหมีสีน้ำตาลห้อยกระเป๋าหนึ่งเดียวของฉันกำลังก๊อกลงๆ ไปตามทาง "โถ้ย หลุดไปได้งั้นละนั่น *-;-"

ก๊ก!

แต่พอฉันกำลังจะก้าวขาตาม เจ้าตึกตาหมีนั้นก็ดันกิ้งไปหยุดแนบกับร่องเท้าของใครบางคนทีเพ็งขยับตัวเดินออกมาจากโต๊ะที่นั่งแบบพอดีพอดี

"โทษที่ นิ่งงั้นเอง..."

ฉันร้องบอกหลังเห็นมือขาวๆ ของเจ้าของร่องเท้าเอ๋อมลงไปยังตึกตาห้อยกระเป๋าไม่รักดี สายตาของฉันก็จับจ้องอยู่แต่กับตึกตาเลยค่อยๆ ไล่ความสูงขึ้นไปตามหลังมือขาวนั้น นับตั้งแต่ตรงพื้นหน้าร่องเท้า ขากางเกง เข็มขัด เสื้อเชิ้ตนักศึกษาสีขาว ก่อนหยุดตรงที่... ใบหน้าดูดีได้รูปแถมยังเนียนใสสุดๆ ของเจ้าตัว

โอ้โฮวว พลุไปปะ นี่มันนายปลาวาฬ ผู้ชายระดับตัวท็อปของคลาสนี่นา -O-

"ของเธอนั้นเหรอ" เขาเอ่ยทักหลังเลื่อนสายตาออกจากเจ้าตึกตาห้อยกระเป๋าหมีสีน้ำตาลนั้นมายังฉัน

"อ้อ ใช่ O_O//"

ซึ่งก็สมกับที่เขาได้ชื่อว่าเป็นตัวท็อปของห้อง เพราะสายตากับประโยคคำถามที่ส่งมาให้ฉันโดยเฉพาะทำเอาหัวใจแอบเต้นไหวเร็วกว่าปกติไปสักสิบหรือยี่สิบบีตได้ แหม จะไม่ให้ฉันแอบใจเต้นบ้างได้ในเมื่อตลอดเวลาเกือบสองปีที่เรียนคณะเดียวกันและคลาสเดียวกันมา ฉันกับเขาเราไม่เคยได้พูด

หรือสบตากับด้วยเรื่องส่วนตัวที่ไม่เกี่ยวกับเรื่องเรียนหรือพวกรุ่นกลุ่มแบบนี้มาก่อนเลยนะ นี่ครั้งแรกเลยนะนั่น แถมเขายังทำท่าเหมือนให้ความสนใจซะขนาดนี้อีก

"หมิ่นั้นหรือ" ปลาวาฬชูตึกตาขึ้นก่อนหมุนพลิกไปมา จนเห็นตัวอักษรที่ปักอยู่บนแผ่นหลังอวบๆ ของเจ้าตึกตาคาหมิ่นั้น "หือ? มีชื่อปักด้วยแฮะ"

โ๊ะะ ลืมไปเลยแฮะ พวกกูญแจตึกตาคาหมิ่นั้นจริงๆ แล้วเป็นของที่ฉันซื้อมาเป็นของขวัญให้คนในครอบครัวเมื่อเทศกาลปีใหม่ที่ผ่านไป ด้วยความที่หน้าตามันก็เบๆ เหมือนตึกตาคาหมิ่นั้นไป ฉันเลยเพิ่มของขวัญเสริมให้มันนิดหน่อยด้วยการเอาด้ายสีขาวมาปักเป็นชื่อของทุกคนติดเอาไว้ รวมทั้งเจ้าตัวนี่เป็นของของฉันเองด้วย

จ้ะเขาก็กำลังจะอ่านชื่อของฉันนั้นหรือ... แฮม แอบตื่นเต้นขึ้นมาเลยแฮะ -_-//

"'K-A-T-I' หมิ่นั้นชื่อคาที่จ้ะหรือ -_-"

"ไม่ใช่ 'คาที่' แต่เป็น 'กะทิ' ต่างหากละ -*;;"

ฉันบอกพร้อมไปกับเอ้อมไปจุดเอาพวกกูญแจของตัวเองคืนด้วยความหมดอารมณ์ทันใด ฉันผิเองสินะที่ผลอคาคหวังมากไป แฮอะ... 'คาที่' เนี่ยนะ!? คาที่บ้าสิยะ อ่านได้ไม่เป็นมงคลเอาซะเลยตาบ้า -*-

"อ้าวหรือ โทษที ล้อเล่นนา"

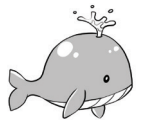
เขาหัวเราะเบาๆ เหมือนขำในปฏิกิริยาที่ได้รับ ก่อนขอตัวเดินผ่านฉันกับหวานใจลงไปหาพวกเพื่อนๆ ของเขาที่เดินนำออกไปก่อนเรียบร้อยแล้ว

"โอ้โห สงสัยนี่ต้องเป็นผลบุญจากการที่แกยอมอดนอนไปส่งแม่เมื่อคืนแหงๆ เมื่อกี้แกได้คุยกะป๊อปสตาร์ของคลาสเราเขียนะนั่น" หวานใจยกศอกขึ้นตองเบาๆ พร้อมร้องแซว

"ผลบุญอะไรที่ไหนละ นายนั้นเพิ่งจะอ่านชื่อฉันเป็น 'คาที่' ไปเองนะ ไม่ได้ยินหรือะ :("

"ฮ่า~ เอาน่า ภาษาอังกฤษก็จี้ พลิกแพลงได้เสมอ ไม่ต้องไปโกรธเคืองให้เสียอารมณ์หรอก~"

หวานใจยกมือตบว่าฉันป้ๆ เหมือนให้ทำใจ อันที่จริงฉันก็ไม่ได้โกรธ

12

อะไรหรอก่อน ถ้าจะให้ถูกก็คือ... อับอายแก่ใจตัวเองมากกว่า ที่ดินผลออกหว้งมากไปหน่อย ทั้งๆ ที่ในห้องนี้ฉันมันก็แค่นิโอบดี้แท้ๆ จะไปหวังให้คนระดับตัวท็อปหรือป๊อปปูล่าอย่างที่ว่ามานใจบอกมาให้ความสนใจได้ไง -_-

ใช่ ผู้ชายคนนั้นไม่ใช่แค่เพื่อนร่วมคลาสทั่วๆ ไป... แต่ 'ปลาวาฬ' หรือ 'ปุนณภพ พุฒิธาตา' เคยเป็นถึงดาราวัยรุ่นที่โด่งดังสุดๆ จากภาพลักษณ์ของหนุ่มหน้าดีหุ่นนักร้องก็ฟ้า แถมยังดูมีเสน่ห์สุดๆ เวลาส่งยิ้ม ฉันจำได้ว่าแต่ก่อนหนึ่งอาทิตย์ซึ่งมีเจ็ดวันต้องมีสักสี่ถึงห้าวันที่เห็นหน้าเขาในจอโทรทัศน์ น่าเสียดายที่เมื่อสองปีก่อนเขาประกาศขอออกจากวงการ โดยให้เหตุผลว่า จะได้โฟกัสกับการเรียนได้อย่างเต็มที่ มันเป็นประกาศที่เขาแฟนคลับหลายคนช็อก แต่ส่วนใหญ่ก็เข้าใจและให้เกียรติการตัดสินใจ ตอนทีรู้ว่าเรียนอยู่คณะเดียวกับเขาช่วงรับน้องใหม่ปีก่อนฉันยังแอบตื่นเต้นเบาๆ เลย ขนาดไม่ได้เป็นแฟนคลับและไม่แม้แต่จะดูละครหลังข่าวของไทยสักเท่าไรหรอกนะ -_-

"เออ จริงสิ" หวานใจร้องเสียงแหลมขึ้น "ไหนๆ วันนี้แกก็มีเรื่องให้อารมณ์เสียแล้ว ถ้าจั่งนั้นเราไปกินชาบูกันมะ~"

"เดี๋ยวกู ชาบูเกี่ยวอะไรกับอารมณ์เสียเหออ =_="

"เฮ้อ คนเราเวลาน้ำตาลต่ำมันจะหงุดหงิดง่าย ฉันก็เลยจะชวนไปเพิ่มน้ำตาล พอไปถึงห้าง เดินเล่นนิดหน่อยก็ได้เวลามื้อเย็นละ เอามื้อ แม่แกไม่อยู่นี่นา แกต้องหาอะไรกินเองอยู่แล้วใช่ปะละ~"

"ได้ที่ไหนละ" ฉันรีบพรวดพราดใจพรวดใส่หน้าเพื่อน "ฉันมีน้องชายต้องดูแลอีกคน จำไม่ได้รึไง -_-"

ฉันพูดถึง 'กระต่าย' น้องชายวัยมัธยมต้นที่อายุห่างกันอยู่หลายปี... น้องชายที่มีความน่ารักมากกว่าน่ารัก... น้องชายผู้พี่พร้อมจะโทรไปฟ้องแม่ทันทีถ้าฉันหนีไปกินของดีๆ แคคนเดียว แล้วตัวเองโดนทิ้งให้ตมมามากินอยู่ที่บ้านแทน

"เออ จริงด้วยแะ เช็งเลยแบบนี้ ฉันอยากกินชาบูมาเป็นอาทิตย์แล้วอะ" หวานใจทำงอนบ่นอุบ

"ก็ชวนคนอื่นไปกินสิ ทำเหมือนคบฉันเป็นเพื่อนอยู่คนเดียวไปได้"

"โน้ๆ เพื่อนที่มหา ลัยก็มีแต่แกนี่แหละที่เข้าใจรสนิยมการกินของ

กันและกันดีที่สุดแล้ว" หวานใจพูดเองเออเอง แถมยังพยักหน้าเองเหึกหงัก "พวกเพื่อนคนอื่นเห็นเอาแต่ห่วงหุ่่น ชวนกินชาบูทีไรไม่เคยมีใครเซย์เฮสด้วยสักที"

"นี่ฉันควรตีใจโซ่มัย ที่สามารถเป็นเพื่อนกินให้แแก่ได้เนี่ย =_="

"ฮ่าๆ ก็นิดนึงน่า~"

ฉันแบ่ปากใส่หวานใจ หมั่นไล้ยัยเพื่อนหน้าตาดีนี่เหลือเกิน ไม่รู้ทำไมเราถึงตกกระไดพลอยโจนมาซี้กันได้ ฉันนี่ทั้งเนิร์ด ทั้งเป็นสาวแ่วนคงแแก่เรียนไว้เซ็นส์ด้านแพชั่น กับหวานใจเพื่อนซี้ที่ทั้งหน้าหวานแล้วยังแต่งตัวแแก่ ยัยนี่เคยโดนรุ่นพี่จับปลงประะวดดาวคณะเมื่อตอนรับน้องใหม่ด้วย แต่เพราะดันโก๊ะมากกว่าสวยก็เลยพลาดตำแหน่งไปซะงั้น -_-;

"เอางี้... แแก่ก็นัดน้องชายไปเจอกันที่โนนัง ดีปะละ" หวานใจยังไม่วายพยายามนำเสนอนทาง

"โน วุ่นวายตาย เอาไว้แม่กลับมาค่อยว่ากันอีกทีละกัน"

"ได้วรวว อีกตั้งสามเดือนเนี่ยนะ ฉันรอจนเหี่ยวตายพอดีเลย"

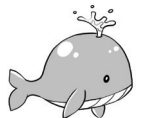
"นั่นแหละ รออีกแป๊บน่า"

"ได้วรวว"

แม้หวานใจจะพยายามหว่านล้อมฉันให้ไปกินชาบูเป็นเพื่อนไม่เลิก แต่สุดท้ายพอเราเดินมาถึงป้ายรถประจำทางที่ต้องแยกย้ายกันกลับ หวานใจก็ยอมขึ้นรถกลับพร้อมยอมรับความพ่ายแพ้ไปแต่โดยดี ส่วนฉันก็หนีขึ้นรถประจำทางมาลงตรงย่านตลาดใกล้ทางเข้าหมู่บ้านเพื่อหาอะไรไปกินเป็นมือเย็น ปกติแล้วฉันกับแม่จะช่วยกันทำอาหาร แต่ตอนนี้แม่ไม่อยู่ เหลือแค่ฉันกับน้องชายจอมแสบที่วันๆ เอาแต่หมกตัวอยู่กับเกม เพราะงั้นไม่มีทางช่วยฉันทำอาหารแแก่ๆ แถมวันนี้ฉันเองก็ง่วงจนซี้เกียจคิดจะทำเมนูอะไรด้วย งั้นซื้ออาหารสำเร็จแถวๆ นี้เข้าบ้านไปเลยทีเดียวละกัน -_-

อืมมม เอาเป็นอะไรดีหว่า ข้าวราดผัดกะเพราไก่ไข่ดาวคนละกล่องนี่น่าจะเก็บไว้เป็นเมนูเวลาซี้เกียจมากแถมยังหมดมุ่ก เพราะงั้นฉันควรจะทำอะไรที่มันสร้างสรรค์กว่านี้หน่อย อย่างแบบว่า...

"เครื่องประดับสวยๆ จ๊ะ"

14

หือ? เครื่องประดับหรือ ไหงไม่เห็นคั่นเลยว่าแถวนี้มีร้านขายเครื่องประดับอะไรด้วย ถึงแถวหน้าหมู่บ้านจะมีร้านค้านั้นนี่หลายร้าน แต่เท่าที่เห็นก็มีแค่พวกร้านอาหารกับพวกร้านค้าปลีกทั่วไปแค่นั้นนี่นะ ถ้าจะซื้ออะไรอะๆ ต้องเลยออกไปอีกนิด ถึงจะมีมาร์ตขนาดย่อมๆ ให้เลือกซื้อของ

"เครื่องประดับสวยๆ มั้ยจ๊ะ"

ฉันหยุดเท้าก่อนหันกลับไปหาที่มาของเสียง ก่อนพบว่าตัวเองเพิ่งเดินผ่านร้านขายเครื่องประดับที่เป็นแผงลอยเล็กๆ มา อ่า อันที่จริงฉันไม่ได้ชอบใส่เครื่องประดับสักเท่าไรหรอก แต่ดูคุณยายที่เป็นเจ้าของร้านสิ อายุน่าจะใกล้หลักร้อยได้แล้ว หลังจอนจนแทบโก่ง ผมขาวหมดทั้งหัว พุดแต่ละคำแทบมองไม่เห็นฟันแถมยังมีคราบหมากเต็มปาก อา ลูกหลานหายไปไหนกันนะ ทำไมปล่อยให้แกมานั่งตากแดดขายของอยู่แบบนี้ล่ะเนี่ย U_U

"เครื่องประดับหน้อยมัยแม่หนู"

โอ๊ะ นั่นไง งานเข้าแล้วมัยละ ดันแผลอมองนานไปหน่อย จนคุณยายแกรู้ตัวงยมาสบตาถาม แล้วดูสายตาคาดหวังระคนอ่อนวอนนั่นสิ แบบนี้ฉันจะทำเงินเดินหนีไปได้ไงละนี่ -O-;;

"หนู เอ่อ ไม่ค่อยชอบใส่เครื่องประดับเท่าไรหรอกคุณยาย" ฉันเริ่มจากพยายามปฏิเสธแบบแสนอ่อนโยน

"ไม่ซื้อก็ไม่ใช่ไรหรอกแม่หนู ลองแวะมาดูก่อนได้"

"แต่..."

ไม่นะ ฉันไม่ใช่คนชอบแต่งตัวหรือชอบใส่เครื่องประดับสักหน้อย ปฏิเสธคุณยายแกลไปเถอะ

"ต่างหูสวยๆ มั้ยละ"

โอ๊ยยย ตะ... แต่ดูสายตาของแกสิ วันนี้ขายได้สักอันรียังก็ไม่รู้ แล้วถ้าขายไม่ได้ละ แกมีเงินกินข้าวรีเปล่าละนั่น เงินกลับบ้านอีกละ ฮือ ล้าปากใจชะมัด T_T

"สร้อยข้อมือก็มีนะแม่หนู"

"หนูไม่ได้ใส่..."

"แหวนก็มีนะ..."

"T_T"

โอ๊ยยย แล้วในที่สุดฉันก็ไม่สามารถทำเหม็นไม่แฉะต่อไปได้ เหนียวมัน ก็แค่มกึ่บาทเอง ซื่อไปเก็บไว้เฉยๆ ถือชะว่าทำบุญให้คุณยายก็ได้เนี่ยา ฉันเดินเข้าไปที่แผง กวาดสายตามองหาเครื่องประดับสักชิ้นที่หน้าตาดูไม่แพงจนเกินไ่บัก แต่ฉันไม่ได้เจาะหูเพราะฉันมองข้ามพวกต่างหูไปได้ ส่วนสร้อยคอ ก็ไม่น่าจะได้ใส่ ถ้าฉันเอาเป็นแหวนน่าจะดีกว่า เผื่อนึกคึกเอามาสั่เวลาไป เที่ยวอะไรอย่างนั้น

"อยากได้แหวนหรรอแม่หนู เออวางไหนดีละ ^^"

วงไหนละ วงที่เรียบๆ หน่อยน่าจะถูกที่สุดในพวกนี้ละมั้ง แต่... โอ๊ะ วงนี้สวยแะ ตัวแหวนเป็นสีเงินเรียบๆ แต่มีลายสลักลงยาสีด้าเป็นรูปดอกแดนดิไล่อันที่ตัวแหวน ฉันชอบใ้ดอกนี่นะ ตอนเด็กๆ พ่อเคยบอกว่าเวลาเจอให้เด็ดตั้งคำอธิษฐานแล้วเป่า คำขอของเราจะได้ลอยขึ้นฟ้าไปหาเทวดาด้านบน แล้วเทวดาจะช่วยใ้คำขอพรของเราเป็นจริงนะ

"เออวางนี้คะ วงนี้ทำใ้หรรคะ" ฉันรีบซึ่นิ้วลงไปยังแหวนที่วาง

"แหม ตาดี เลือกได้ดีชะด้วย"

"ทำไมหรรคะ -O-;"

"ไม่มีอะไรมากหรรอกหนู" คุณยายหัวเราะเบาๆ อึกหน ก่อนหยิบแหวนแดนดิไล่อันจากในแผงขึ้นอวดใ้ฉันเห็นชัด "นี่มันไม่ใช่แหวนธรรมดาจะ"

"หมายถึง... แพงหรรคะ" ถ้าแพงฉันไม่สู้่นะ นี่ฉันยังต้องอยู่กับน้องชายแค่สองคนอีกหลายเดือน ต่อใ้ยังไงแม่ก็โอนค่าใ้จ่ายมาใ้ แต่การซื่อของแพงเกินไ่โดยไม่จำเป็นมันก็ซื่อที่อยู่นานาา เอาเงินพวกนี้ไปสั่งพิซซาหรือไ้ทอดอ่อยๆ มากินยังน่าจะคุ้มค่าง่าอีก (...)

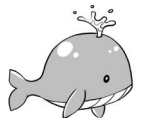
"ไม่แพงหรรอกหนูเอ๊ยยย..." คุณยายบอกพร้อมยกนิ้วขึ้นสามนิ้วทันใด

"สามร้อยหรรคะ *O*" อ้อออ ถ้าเท่านั้นฉันน่าจะพอสู้ใ้หวนะ

"สามล้าน..."

"ว่าไงนะคะ สามล้าน!?" ฉันแหกปากล่น โอ๊ย นี่แหวนหรือบ้านจัดสรรเนี่ย เดี่ยวก่อนนนน

"ฮะๆๆ ยายจะบอกว่าสามล้านยังซื่อไม่ได้ด้วยซ้ำไปต่างหากละ"

16

คุณยายหัวเราะจนเห็นคราบน้ำมากเต็มปาก

"เอิ่ม ถ้างั้นหนูคงไม่..."

ฉันกำลังจะปฏิเสธแล้วหาทางชิงหนี แต่คุณยายกลับคว้าข้อมือฉันไว้แน่น ก่อนรีบพูดต่อ

"แต่เพราะแม่หนูตาดีมากที่มองเห็นมัน เพราะงั้นยายขายให้เท่าราคา
ที่แม่หนูบอกมาก็แล้วกัน"

"เห?"

"สามร้อยบาท" คุณยายเน้นเสียง

"สามร้อย? แต่เมื่อกี้ยายบอกว่า..."

"สามร้อยบาท เฉพาะกับหนูแค่นั้นคนเดียวเท่านั้น ตกลงเอามั้ยละ นาที่
ทองเลยนะ ^^"

"งะ...งั้นก็ได้ค่ะ"

ฉันพยักหน้าหงึกพร้อมอ้าปากค้างแบบงงๆ ก่อนเปิดกระเป๋าจ่ายเงิน
คุณยายไปเสริจสรรพ สรุปลแล้วเมื่อกี้คุณยายคงแค่เล่นมุขสินะ... ใ้รีเปล่าหว่า
-O-;

"อ้อ ยายเกือบลืมบอกไปเนอะ"

"คะ O_O?" ฉันเงยหน้าขึ้นมองคุณยายหลังรับถุงกระดาษน้อยๆ ที่บรรจุ
แหวนราคาสามล้าน (ซะที่ไหน) นั้นมาเสริจ

"นี่นะ เป็นแหวนที่จะช่วยให้เจ้าของสมปรารถนา..."

"เหอ แหวนสมปรารถนาเหอคะ"

โอเค ตอนแรกก็บอกว่าแหวนราคาสามล้าน ตอนนี้ก็บอกเป็นแหวน
สมปรารถนา คุณยายคนนี้ช่างมีมุขแพรวพราวเหลือเกินจริงๆ =O=;

"ใช่" คุณยายพยักหน้าทำสีหน้าจริงจัง ก่อนบอกต่อ "แหวนนี้ทำให้
หลายคนสมปรารถนาก็จริง แต่ต้องระวังหน่อยนะ เพราะมันใช้ได้เพียงแค่
ครั้งเดียวเท่านั้น..."

"โอ้โฮ ใ้ใช้ได้แค่ครั้งเดียวเองเหอ" เอาจริงๆ ฉันก็ไม่ได้เชื่อหรอกนะ
แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ช่วยรับมุกคุณยายสักหน่อยแล้วกัน "แล้วมันใ้ยังไง
เนี่ย O_O"

"สวมมันลงบนนิ้ว แล้วเหยยคำอธิษฐานที่อยากได้ที่สุด ใต้แสงจันทร์
เต็มดวง ก็แค่นั้นเองจ๊ะ"

โอ้โฮ โคตรแฟนตาซี คุณยายนี่สุดยอดเลยจริงๆ

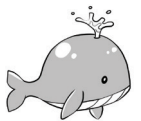
"แจ๋ว งั้นไว้หนูจะรีบไปลองเลยล่ะ -..!"

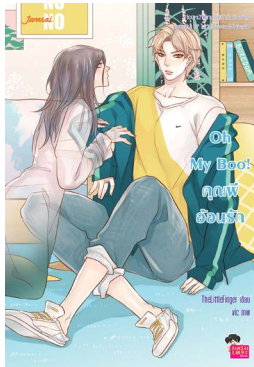
"หึๆ แต่อย่าลืมที่ยายเตือนล่ะ... คิดให้ดีก่อน เพราะมันใช้ได้แค่ครั้งเดียว
เท่านั้น โชคดีล่ะแม่หนู ^^"

คุณยายหัวเราะเบาๆ อีกครั้ง แต่ครั้งนี้แปลกที่เสียงกับรอยยิ้มนั้นทำให้
ฉันแอบขนลุกนิดหน่อย รวากับว่ามันเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่แค่มุขที่แกล้งขึ้นมา
เอาไว้ใช้เวลาขายของเท่านั้น

โอ้โฮ แต่ก็ได้ผลอยู่นะ เล่นทำเอาอินตามเลยเนี่ย แจ๋ววว (._.)b

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622306.html>